

תת"ע 4025/05/14 - מדינת ישראל, באמצעות לשכת תביעות תעבורה י- ם נגד יהודה יהושע גליק

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4025-05-14 מדינת ישראל נ' גליק
בפני כב' השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות
תעבורה י-ם ע"י ב"כ עו"ד מוטי דורנשטרוך

המאשימה

נגד

יהודה יהושע גליק

הנאשם

הכרעת דין

מבוא

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב ואי ציות לאות עצור שנתן לו שוטרי
במדים, עבירה על תקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה").

1. במועד ההקראה כפר הנאשם, בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וטען כי אמנם הוא לא עצר את
רכבו והמשיך בנסיעה אך עשה זאת מאחר ולא זיהה שמדובר בשוטרי היות והוא לא לבש מדי משטרה אלא
חולצת טריקו ללא כל סימני זיהוי משטריים.

הראיות

2. מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

רס"ר שמואל אבוחצירה, שוטר התנועה אשר ביקש מהנאשם לעצור את רכבו בצד הדרך (להלן: "השוטר").

מר פלג מגדיש, השוטר שעמד סטטי בשער האשפות והורה לנאשם שלא להמשיך בנסיעה (להלן: "שוטר
מג"ב").

דין והכרעה

3. תקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה קובעת, כדלקמן:

עמוד 1

"(א) עובר דרך חייב לציית -

לאותות הניתנים על ידי שוטר במדים או על ידי שוטר צבאי במדים, או על ידי פקח עירוני, או על ידי עובד חברת נתיבי ישראל בע"מ או על ידי עובד נת"א במדים".

האות שניתן על ידי השוטר

4. שני השוטרים העידו באופן מפורט, מדויק ואמין באשר לאי ציות הנאשם לאות שניתן לו.
5. אין חולק כי הנאשם נסע ברחוב שהינו חד סטרי לכיוון שער האשפות בירושלים. בהגיעו לתמרור המורה "**אין כניסה**" שאסר עליו להמשיך בדרכו נתקל בשוטר מג"ב אשר הסביר לו כי המשך הנסיעה אסור וכי עליו לבצע פרסה ולחזור לכיוון שממנו הגיע.
6. אין חולק כי בשלב זה ניגש השוטר הנוסף, לרכבו של הנאשם והורה לו לציית לאות שניתן לו.
7. השוטר ציין בפרטי האירוע את הנסיבות הבאות: "**...ניגשתי אל הנהג וביקשתי ממנו לעזוב את המקום כי לא יכול להמשיך בנסיעה כי זה אין כניסה, הנ"ל סרב לעזוב וכן אמר לי אתה לא שוטר מי אתה תראה לי תעודת שוטר. ביקשתי ממנו לעמוד בצד הנ"ל פירסס במהירות והתחיל בנסיעה מהירה למרות שביקשתי וצעקתי לו לעצור....**"(ת/1).
8. השוטר העיד בפניי כי תחילה ביקש מהנאשם לעזוב את המקום וזה היה האות שניתן לו. אולם, לאחר שהנאשם סרב לעשות כן והחל מתווכח עם השוטרים אזי בשלב זה הורה לו השוטר לעצור את רכבו בצידי הדרך.
9. אין מחלוקת, כי בשלב זה, הנאשם לא עצר את רכבו בצידי הדרך כפי שנתבקש ע"י השוטר, אלא החל להתווכח עימו ולבקש מהשוטר שיזדהה בפניו ולאחר מכן המשיך בנסיעה ועזב את המקום וזאת בניגוד להוראת השוטר. השוטר ראה כי הנאשם אינו מציית להוראותיו ומנסה לברוח מהמקום, אזי החל לצעוק לעברו שיעצור.
10. מעדותו של הנאשם עולה כי הוא הבין באופן ברור את האות שניתן לו על ידי השוטר קרי: לעצור בצידי הדרך "**הוא**" (השוטר - נ.מ.) **המשיך וצעק תעמוד בצד**" (עמ' 10, ש' 1). אולם הנאשם לא עשה כן ובחר להמשיך בנסיעה ולברוח מהמקום "**...המשכתי ועשיתי את הפרסה כפי שתכננתי ונסעתי....**"(עמ' 10 ש' 3).
11. הנאשם טען בפניי כי לא היתה לו כל סיבה לברוח מהשוטרים. אני מקבל את גרסתו במישור זה ואני מאמין לטענתו כי בסופו של דבר הוא אכן עצר בהמשך הדרך. יחד עם זאת, לא מצאתי בדברי הנאשם כדי לפטור אותו מעבירת האי ציות לאות שוטר בכך שהמשיך בנסיעה על אף שנתבקש על ידי השוטר לעמוד בצד.
12. כאמור, אין מחלוקת כי הנאשם הבין שנתבקש לעצור את רכבו בצד הדרך אולם הוא **מיקד הגנתו בכך שלא ידע שמדובר בשוטר היות והוא לא הזדהה בפניו**, וכי חשב שמא מדובר במי שמבקש להתנכל לו.

זיהוי של השוטר

13. איני מקבל טענת הנאשם כי לא זיהה שמדובר בשוטר. אין מחלוקת שהנאשם זיהה את שוטר המג"ב שהיה לבוש במדים וכך העיד בפניי "שוטר מג"ב שהיה במדים סימן לי לעצור, עצרתי, עשיתי פרסה ונסעתי..." (עמ' 10, ש' 11-12). משכך, הרי שאין כל היגיון בטענת הנאשם כי הוא נסע מהמקום מאחר וחשש שמא מדובר במי שמבקש להתנכל לו ולא בשוטר. השוטר ניגש לרכב הנאשם בסמוך לשוטר המג"ב והנאשם הבחין שקיימת היכרות בין השניים (עמ' 10, ש' 21-22). כך שלא ברור כיצד ניתן היה לחשוב שאין מדובר בשוטר.

14. השוטר העיד בפניי כי במועד האירוע היה לבוש באותם מדים שבהם התייצב לעדות בבית המשפט. אמנם מדובר בחולצת טריקו כחולה (חולצת בוחנים) עליה מופיע סמל משטרת ישראל, אולם אין ספק שניתן היה להבחין כי מדובר בשוטר, הן לפי צבע החולצה הן לפי סמל משטרת ישראל הן לפי ידית מכשיר הקשר המחוברת לחוט שהיה סביב צווארו וכן לפי החגורה שלבש השוטר שעליה הוצמדו הנשקים ומכשיר הקשר.

15. בהקשר לכך יפים לענייננו דברי כבוד השופט ויתקון בע"פ 77/61 משה צורבל נ' היועמ"ש אשר קבע כי "התעלמות רשלנית מן השוטר וממתן סימני אות על ידו כמוה כהתעלמות זדונית או מכוונת לעניין חוק זה".

16. בענייננו, אדם מן הישוב בנעלי הנאשם אמור היה לראות ולהבין כי עליו לציית לאות שנתן לו השוטר ולעצור בצידי הדרך. בנסיבות אלה, אני סבור כי נוכח העובדה שהנאשם זיהה את שוטר המג"ב אשר היה לבוש במדים כך היה עליו להבין כי גם השוטר הנוסף אינו "סתם אדם" במיוחד שהוא היה לבוש בחולצה כחולה עם סמל משטרת ישראל וחגורה אליה הוצמדו מכשיר הקשר והנשקים.

נהג סביר אשר היה מבחין בשוטר בלבוש הנ"ל שמורה לו לעצור בצד הדרך היה בהכרח עוצר, אך משלא עשה כן הנאשם הגעתי למסקנה כי הוא התעלם מהתעלמות מכוונת או לפחות רשלנית מהאות שנתן לו השוטר.

אין ספק שמדובר באירוע מיותר שלבש מימדים הרבה יותר גדולים ממה שהיה צריך. אילו הנאשם היה מסכים מיד לפנות את רכבו ללא ויכוחים מיותרים עם השוטרים, הדברים לא היו מתפתחים לכדי מתן אות לעצור בצד, אות שהנאשם לא ציית לה, ועל כן הועמד לדין בגין עבירה של אי ציות לאות שוטר.

איני מקבל טענת הנאשם כי ניסה לברר עם השוטר אם הוא אכן שוטר וכי משלא הוצגה לו תעודת מינוי הוא ראה עצמו חופשי לעזוב את המקום. אכן קיימת על השוטר החובה להציג תעודת שוטר מיד עם דרישתו של אותו אדם (סעיף 5א(ג) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971. השוטר העיד בפניי כי הוא לא הספיק להציג לנאשם תעודה, וזאת מאחר והוא ביקש ממנו לעמוד בצד על מנת להציג לו את התעודה ולהמשיך עימו את הטיפול, אך זה בחר שלא לעמוד בצידי הדרך והחל במנוסה מהמקום.

יודגש כי המקום בו עמדו השוטרים הוא מקום רגיש במיוחד שבו קיימים לעיתים תכופות הסדרי תנועה

מיוחדים, עקב אירועים שונים המתקיימים בעיר העתיקה וכן משיקולים ביטחוניים המשטרה בוחרת להציב שוטרים כדי לשמור על הסדר הציבורי. מלאכת הסדרת התנועה במקומות אלה היא מלאכה קשה מאוד, וכל עיכוב בתנועה ואי ציות לאותות שניתנים על ידי שוטרים, עלולה לשבש את התנועה ולגרום להפרעה והפרה של הסדר הציבורי.

17. בענייננו, משקבעתי כי השוטר לבש מדים שניתן היה להבחין ללא ספק כי מדובר במדי שוטר, חובה היה על הנאשם לציית לו

18. לאור כל האמור, בנסיבות אלה, הגעתי למסקנה כי המאשימה הצליחה להוכיח את האשמה המיוחסת לנאשם מעל לכל ספק ולכן אני מחליט להרשיע אותו במיוחס לו בכתב האישום.

לסיכום

19. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של אי ציות לאות שוטר במדים, בניגוד לתקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ה, 28 ינואר 2015, במעמד הצדדים